

Justitsministeren: I Anledning af de Øtringer, som idag ere faldne fra den ærede første Taler angaaende min Stilling til Sagen, skal jeg tillade mig at gjentage, at denne ganske vist vil blive fremmet, naar Discussionen under de fortsatte Forhandlinger viser, at der er Interesse for den baade hos Lovgivningsmagten selv og i Befolkningen, naturligtvis tillige under den Betingelse, at Loven ikke undergaaer saadanne væsentlige Forandringer som f. Ex. den, hvorved man — for at betegne det paa en simpel Maade — kunde sige, at den Anklage stilles op som Herre ligeoverfor Retten; thi dette vilde naturligtvis være en Betragtning, som vilde gjøre Sagen meget farlig, og i den Retning synes netop et Par Bemærkninger, som ere faldne idag, at tyde paa, at man nok kunde vilde foreslaae Loven forandret. Jeg skal herved eksempelvis nævne den Anke, som blev anført mod § 86, saavel som ogsaa de Betragtninger, der ere anstillede om, hvorvidt Enstemmighed bør fordres hos Rævningsgerne, for at de kunne komme til at domfælde. — Forsaavidt der har været Tale om, hvad jeg personlig kunde ønske, skal jeg ikke tage i Betænkning at sige, at jeg vil ansee Rævningsinstitutionen som et meget væsentligt Middel til at vække og styrke Retsbevidstheden hos Befolkningen, og der er heller ikke nogen Grund til at holde sig tilbage fra at følge andre Landes Exempel, hvad enten man seer hen til Lande, hvor Frihed hersker, eller andre; begge Slags Lande frembyde Exempler paa, at Rævningsindretningen kan blomstre hos dem. Hos os vil det desuden, som ogsaa en tidligere Taler har bemærket, være en Tilbagevenden til en ældre Tilstand; og jeg er overthydet om, at Folkets hele Retning hos os vil betrygge mod, at Følelsesomraadet faaer altsfor Meget at sige. De finantielle Hindringer erkjender jeg vedblivende for at være de største, men det ligger i Repræsentationens Magt at formindste eller bortrydde dem. Den Bei i saa Henseende har jeg tilladt mig at antyde, medens jeg i Dvrigt gaaer ud fra, at det nærmest maa være fra

Repræsentationen selv, ved dens Behandling af de som Tilslutning til det her foreliggende Lovudkast om Jurvinstitutionen udarbejdede Lovudkast, at saadanne Vink eller bestemte Forslag i denne Retning kunne ventes. En anden Bei ligger endnu nærmere, nemlig den, at man i nogen Tid kunde udsætte — hvad jeg mindst af Alle tør foreslaae — Adskillelsen mellem det Administrative og det Dømmende paa Rævningsomraadet nær, og lade Alting forsaavidt blive bestaaende i Jurisdictionensforholdene i nogen Tid, indtil det Fornødne med Hensyn til den nye Ordning kunde være forberedt.

Den sidste § i Lovudkastet, som forbeholder Lovens Ikrafttræden til en senere Lov, har jeg ikke forstaaet derhen, at det skulde være overladt til Regjeringens Vilkaarlighed, naar Loven skal træde i Kraft, men saaledes, at man skulde vente paa, at Alt var saa vidt fremmet, at Intet mere praktisk var til Hindrer for dens Gjennemførelse. — Man har bragt paa Bane, at man muligvis kunde indføre Rævningsinstitutionen særskilt i Kjøbenhavn, men jeg vil dog tillade mig foreløbig at bemærke, at jeg for mit Vedkommende vilde ansee det for meget tvivlsomt, om jeg burde tilraade at dele Foranstaltningen paa en saadan Maade. — Forsaavidt § 30 er bleven fortolket, som om den indeholdt en Tilfidesættelse af den arbejdende Klasse, maa jeg bemærke, at jeg har opfattet den som en Tritagelse, ikke som nogen Tilfidesættelse; jeg er gaaet ud fra, at Vedkommendes egen Anmeldelse vil være den bedste Prøve for hans Interesse for Sagen, rigtig nok under den Betingelse, at hans Interesse ikke er bleven fremkaldt ved Lysten til Diæter, thi jeg nærer den Anskuelse, at der ikke let bør tillægges Rævningsgerne Diæter for deres Møder.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved Sagens Overgang til anden Behandling eenstemmig med 75 Stemmer. vedtoges

Formanden: Efter Sagens Beskaffenhed skal jeg ikke nu ansætte nogen Tidsfrist for